

10 μεθοδευμένα βήματα του Νόμου Διαμαντοπούλου για την απορρύθμιση της Ανώτατης Εκπαίδευσης

1. Συντελείται ένα **συνταγματικό πραξικόπημα**, το οποίο παραβιάζει κατάφωρα το αυτοδιοίκητο των ΑΕΙ και πλήττει βάνουσα το δημοκρατικό τους χαρακτήρα. Εισάγεται ένας νέος θεσμός αυταρχικού τύπου, αυτός του ολιγομελούς Συμβουλίου Διοίκησης, στο οποίο συμμετέχουν: ένας διακοσμητικού χαρακτήρα φοιτητής, οκτώ (αποκλειστικά πρωτοβάθμιοι) καθηγητές καθώς και έξι εξωτερικά μέλη (αγνώστων λοιπών στοιχείων). Με τον τρόπο αυτό καταργείται το δικαίωμα λόγου και ψήφου στη Διοίκηση του Πανεπιστημίου της ακαδημαϊκής κοινότητας, (φοιτητές, μέλη ΔΕΠ, λοιπό εκπαιδευτικό και διοικητικό προσωπικό) και η ίδια η Σύγκλητος υποβαθμίζεται σε ένα θεσμικό όργανο με γνωμοδοτικό και μόνο χαρακτήρα.
2. Με το θεσμό του Συμβουλίου Διοίκησης πραγματοποιείται μία άνευ όρων παράδοση στα ισχυρά επιχειρηματικά συμφέροντα, μέσα από τη δυνατότητα διορισμού επιχειρηματιών στη Διοίκησή τους. Χαρακτηριστικό δείγμα γραφής του Πανεπιστημίου, που οραματίζεται η Υπουργός Παιδείας, είναι η κυνική δήλωσή της στη Βουλή: **«Γιατί να μη συμμετέχει στη διοίκηση του Πανεπιστημίου Πειραιά και ένας εφοπλιστής;»**
3. Η κατάργηση του ασύλου, ενός δημοκρατικού κεκτημένου της κοινωνίας μας, αποτελεί σαφέστατο πλήγμα στην ελεύθερη διακίνηση των ιδεών. Είναι προφανές πως, μόνο σε απολυταρχικά καθεστάτα δεν υφίσταται θέμα ασύλου. Η θεσμική κατοχύρωσή του στην Ελλάδα με τον Νόμο 1268/82 αποτέλεσε ιστορική δημοκρατική κατάκτηση του λαού μας και το ανέδειξε ως αξιακό σύμβολο ελευθερίας και δημοκρατίας.
4. Περιορίζεται αισθητά η ήδη ανεπαρκής κρατική χρηματοδότηση προς τα Πανεπιστήμια τα οποία στη συνέχεια τίθενται σε αξιολόγηση με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια. Το Υπουργείο Παιδείας λοιπόν, σπρώχνει τα Πανεπιστήμια στην αναζήτηση πόρων από ιδιώτες, μέσω χορηγιών, “επώνυμων εδρών” και άλλων μεθόδων, χωρίς μάλιστα να αποκλείεται στο μέλλον και η επιβολή διδάκτρων. Στα πλαίσια αυτά θα δούμε σύντομα σε ελληνικό Πανεπιστήμιο έδρα «Λαυρέντη Λαυρεντιάδη» ή και χορηγία Siemens με ότι αυτό συνεπάγεται για την ελευθερία και την ανεξαρτησία στην έκφραση, στη γνώση, στην έρευνα.
5. Περιορίζεται ακόμη περισσότερο το δικαίωμα στη δωρεάν διανομή συγγραμμάτων. Απώτερος στόχος η πλήρης κατάργησή του (όπως άλλωστε προβλεπόταν στο αρχικό σχέδιο νόμου) και η μεταφορά του κόστους αγοράς στους οικογενειακούς προϋπολογισμούς.
6. Περιορίζονται οι δικαιούχοι φοιτητές για δωρεάν παροχή σίτισης και στέγασης, με πρόφαση το υψηλό δημοσιονομικό έλλειμμα, επιβαρύνοντας επιπλέον τον προϋπολογισμό της κάθε ελληνικής οικογένειας, που έχει παιδιά που σπουδάζουν. Επιβάλλουν συγκεκριμένα εισοδηματικά κριτήρια για το δικαίωμα στις δωρεάν παροχές όταν είναι σε όλους μας γνωστό ότι το ελληνικό φορολογικό σύστημα ευνοεί τους φοροφυγάδες τιμωρώντας τα μεσαία και χαμηλά εισοδήματα. Είναι λοιπόν προφανές, ποιες οικογένειες θα κληθούν και πάλι να επωμιστούν το κόστος από τον περιορισμό στη φοιτητική μέριμνα.
7. Επιχειρείται η μείωση του χρόνου σπουδών στο προπτυχιακό επίπεδο μέσω της προώθησης των 3ετών Bachelor. Επιπρόσθετα γίνεται σαφής η μεθόδευση μετατροπής των Πανεπιστημίων σε κέντρα επαγγελματικής κατάρτισης καθώς επιτρέπεται πλέον η διδασκαλία και σε άτομα που δεν έχουν στην κατοχή τους διδακτορικό δίπλωμα.
8. Καταργείται η δυνατότητα πτυχιακής εξεταστικής και εντατικοποιούνται τα προγράμματα σπουδών, κάτι που θα οδηγήσει σε επιπλέον επιμήκυνση του χρόνου ολοκλήρωσης των σπουδών.
9. Για πολλοστή φορά **στοχοποιούνται** οι αποκαλούμενοι αιώνιοι φοιτητές (άνω του 6^{ου} έτους) και επιχειρείται η διαγραφή τους από το Πανεπιστήμιο για λόγους «εξοικονόμησης πόρων». Συνειδητά λένε ψέματα, καθώς κανένας φοιτητής άνω του 6^{ου} έτους δεν κοστίζει ούτε ευρώ στον κρατικό προϋπολογισμό, αφού δε δικαιούται καμία δωρεάν παροχή (συγγράμματα, πάσο, σίτιση, στέγαση). Σε μια δημοκρατική και ελεύθερη κοινωνία το δικαίωμα για μόρφωση και για δια βίου εκπαίδευση δεν μπορεί να μπαίνει στο “κρεβάτι του Προκρούστη” και να γίνεται βορά στους αδηφάγους νόμους της αγοράς.
10. Ο “Νόμος” αφενός νομιμοποιεί τους παράνομα ετεροαπασχολούμενους καθηγητές, αφετέρου ωθεί και τα υπόλοιπα μέλη ΔΕΠ να αναζητήσουν πρόσθετους πόρους από εξωπανεπιστημιακές πηγές. Η εξέλιξη αυτή θα οδηγήσει σε περαιτέρω υποβάθμιση της ποιότητας των σπουδών μας με προφανείς αρνητικές επιπτώσεις στην αξία των πτυχίων μας.

Π Α Σ Π ΑΣΟΕΕ